

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

LIEFDE, LUST EN SCHIJNHEILIGHEID

Een cynische komedie in vier bedrijven

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2308

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan de auteur:

Peter de Kemel
Oudenaardestraat 11a
9870 Zulte
Tel. 0496 52 77 60

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraag waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens tien dagen voor de opvoering(en) naar de auteur worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1996/0220/002
ISBN 978-90-385-04247

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Peter de Kemel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames - 1 heer)

Markies Antonio Rosenberg

Markiezin Van Swieten

Elise, haar dochter

Prudence, haar meid

Orphelia, haar meid

DECOR

1880

Het decor stelt een kamer voor in een kasteel van de Franse Bourgeoisie anno 1750.

In de linkse zijwand zijn er twee grote ramen met gordijnen.

In de rechtse zijwand op gelijke hoogte van de linkse wand, eveneens twee grote ramen met gordijnen.

In de linkse achterwand staat een hemelbed.

Tegen de linkse zijwand, achteraan, een paravent.

Centraal in de achterwand een dubbele deur.

Rechts voor een tafel met 3 stoelen.

Tegen de rechtse zijwand, vooraan, een tafeltje met glazen en wijn.

Tegen de linkse zijwand, tussen de 2 grote ramen, een grimeertafel met spiegel en stoel.

In de rechtse achterhoek een grote kandelaar met kaarsen.

E E R S T E B E D R I J F

(Josephine en Antonio liggen beiden op het bed en kussen elkaar. Josephine is een vrouw van vooraan de veertig, slank en uitdagend sensueel. Antonio is 30, eveneens slank. Zij draagt een uitdagend nachthemd. Hij zijn kamerjas.)

Bij de aanvang van het bedrijf zijn alle gordijnen van de kamer dicht. De kamer wordt schaars verlicht door twee kandelaars met brandende kaarsen. De kleren van zowel Josephine als Antonio liggen rondgestrooid in de kamer.)

ANTONIO: *(Maakt zich na korte tijd los uit de omhelzing.)*

Nu wordt het echt de hoogste tijd, madame. Ik ga.

(Stapt uit het bed en gaat naar het raam links achter. Hij opent het gordijn.)

JOSEPHINE: *(Richt zich op en kijkt hem aan. Uitdagend.)*

U blijft. *(Ze komt uitdagend zijn richting uit.)*

ANTONIO: *(Speels.)* Ik ga. *(Hij gaat nu naar het raam links voor, waar hij eveneens het gordijn opent.)*

JOSEPHINE: *(Met tikje aandrang.)* U blijft. *(Ze trekt het gordijn van het raam links achter terug dicht en leunt uitdagend tegen het kader van het raam.)*

ANTONIO: Ik ga... a. *(Loopt naar het raam rechts voor en opent het gordijn.)*

JOSEPHINE: *(Komt naar het raam links voor. Schudt met haar hoofd van "nee" en fluistert sterk uitdagend: "U blijft.")* *(Ze trekt het gordijn dicht.)*

ANTONIO: Madame, U overdrijft. De laatste twee weken vertoefden we constant in elkaars gezelschap. *(Gaat naar het raam rechts achter en opent het gordijn.)*

JOSEPHINE: *(Komt naar het raam rechts voor. Het is duidelijk dat het speelse in haar stem voor een stuk verdwenen is.)* Ik weet dat ik overdrijf. Maar toch blijft u. U hebt immers geen reden om te gaan. *(Trekt het gordijn dicht.)*

ANTONIO: *(Gaat naar de deur.)* Er zijn redenen genoeg om te gaan. Sommige van mijn familieleden gaan binnenkort echt denken dat U mij gevangen houdt. *(Hij opent de deur op een kier.)*

JOSEPHINE: Wat uw familie denkt, laat me koud. *(Gaat naar het raam rechts achter en trekt het gordijn dicht.)* Ik weet alleen dat ik niet genoeg kan krijgen van U en dat is voor mij reden genoeg om U hier te houden. *(Komt naar de deur en klapt ze dicht. Duwt hem met zijn rug tegen de deur en zet haar knie in zijn kruis.)* Wel, wat doet u?

ANTONIO: Als er keuze is tussen... *(Kijkt naar het bed.)* het aangename en het... *(Kijkt nu naar haar knie in zijn kruis.)* minder aangename dan...

JOSEPHINE: Kiest U voor het aangename. *(Trekt hem bij zijn kraag van zijn kamerjas speels mee naar het bed. Zij gaat achterwaarts.)* U bent gewoon van mij, jongen. Geen enkele jongedame zal een glimp van U opvangen zolang ik maar niet genoeg van U kan krijgen.

ANTONIO: Misschien is het ook wel niet mijn bedoeling om op amoureuus vlak nieuwe horizonten te verkennen.

JOSEPHINE: *(Gaat op de rand van het bed zitten en trekt hem neer op haar knieën.)* Moet ik daaruit afleiden dat U het aardig naar uw zin hebt bij me? Wat dacht U toen we elkaar voor het eerst ontmoetten en ik U zonder omwegen het hof maakte? Oma's hoofd slaat op hol? Na onze eerste nacht vraagt ze me beslist of ze de volgende keer haar dochter mag sturen?

ANTONIO: O, heeft U dan een dochter?

JOSEPHINE: Mijn dochter is nog een kind. Ik wil niet dat U er ook maar met één oog naar lonkt. *(Ze laat zich traag achterover glijden en trekt hem mee. Hij blijft met zijn gezicht een eindje van het hare verwijderd.)* En bovendien bent U niet eens in staat de moeder klein te krijgen. *(Trekt hem volledig tegen zich aan. Ze kussen elkaar.)*

(Even later wordt er geklopt, maar geen van beiden reageert. Er wordt opnieuw geklopt en de deur gaat open. Prudence, de meid des huizes komt samen met Orphelia, de nieuwe meid de kamer binnen. Prudence is halfweg de vijftig en vrij nonchalant, ze praat dan ook een gekuist dialect. Orphelia is 18 en veel gedistengeerder, ze praat een zeer afgelijnd A.N.)

PRUDENCE: Ge moet mij excuseren, madam, maar...

(Ze stopt met praten daar ze niemand ziet.) Madam?

(Er komt een stoeiend geluid van het vrijend koppel waarop ze richting bed kijkt.) Zeg dat het niet waar is hé!

ORPHELIA: Wat is er niet waar?

PRUDENCE: *(Fluisterend.)* Eh, dat ze weeral bezig zijn.

ORPHELIA: Pardon?

PRUDENCE: Niet pardon, maar hier zie. *(Steekt haar duim tussen haar midden -en wijsvinger.)*

ORPHELIA: *(Geshockeerd, ongelooflijk.)* U bedoelt dat zij...?

PRUDENCE: Ja, ik weet niet wat gij doet als ge onder een man ligt, maar...

ORPHELIA: En wij... *(Maakt een gebaar dat ze in dezelfde ruimte aanwezig zijn en er naar kijken.)*

PRUDENCE: Wij hebben niets gezien. *(Draait Orphelia met haar rug naar het bed.)*

ORPHELIA: Maar... *(Kijkt terug naar het bed en maakt een gebaar dat ze het wel gezien heeft.)*

PRUDENCE: Ja, ik weet het, we hebben het wel gezien. Maar we doen alsof we het niet gezien hebben. Oké?!

ORPHELIA: Maar kunnen zij dan niet op een andere plaats? *(Steekt nu eveneens haar duim tussen haar midden -en wijsvinger.)*

PRUDENCE: Oh, maar dat doen ze ook. Het kan gemakkelijk gebeuren dat als ge morgen de serre deur opentrekt, de eerste planten die ge te zien krijgt adellijke planten zijn die net aan hun voortplanting denken.

ORPHELIA: Maar kunnen zij dan geen plaats bedenken waar ze niet gestoord worden?

PRUDENCE: Oh, maar madam stoort haar daar niet aan hoor. Wij zijn gewoon lucht. *(Legt haar vinger op haar mond.)* Dus...

ORPHELIA: Maar...

PRUDENCE: Zoetje, ge gaat nu toch niet moeilijk beginnen doen van de eerste moment dat ge hier zijt hé. Wij zijn hier om op te dienen en om hun rommel op te ruimen. Dus, als dat feestje hier straks gedaan is ruimen we op en stellen ons geen vragen over wie er gefeest heeft.

ORPHELIA: U bedoelt...

PRUDENCE: Ik bedoel dat gij U hier gaat moeten aanpassen, ja. Ik stel U voor aan madam.

ORPHELIA: Maar... *(Kijkt naar het bed en steekt terug haar duim tussen haar midden -en wijsvinger.)*

PRUDENCE: Gewoon het feestje eens onderbreken. *(Maakt haar met een gebaar duidelijk dat ze moet blijven aan de*

deur staan.) (Zij gaat naar het bed, gaat er met haar rug naar toe staan en kucht.)

JOSEPHINE: *(Komt met haar hoofd van onder Antonio.)* Ah, Prudence, problemen?

PRUDENCE: *(Draait zich nu naar Josephine maakt een hoofdbuiging.)* Nee nee, madam. Ik wilde U gewoon de nieuwe meid eens voorstellen.

JOSEPHINE: *(Doelend op haar positie.)* Enfin, Prudence.

PRUDENCE: Ja, ik weet het, madam, het is misschien niet het ideale moment, maar de juffrouw zal er toch moeten aan wennen hé.

JOSEPHINE: Bon. *(Ze kust Antonio, duwt hem eventjes van zich af. Ze gaat op het bed zitten en kijkt naar Orphelia.) (Tot Prudence.)* Werd de juffrouw reeds duidelijk gemaakt wat van haar verwacht wordt?

PRUDENCE: Zeker, madam.

JOSEPHINE: En is de juffrouw reeds op de hoogte van mijn relatie met...? *(Kijkt naar Antonio en vormt haar lippen voor een kus.)*

PRUDENCE: Wel, nog niet echt. Maar na... *(Wijst op Josephine en Antonio in bed.)* Ja, we vielen echt met de deur in huis hé, madam.

JOSEPHINE: En denk je dat de juffrouw...? *(Maakt een gebaar van zwijgen.)*

PRUDENCE: Kan haar geleerd worden hé, madam. Maak U vooral geen zorgen. Laat dat maar aan mij over.

JOSEPHINE: *(Maakt Orphelia met een handgebaar duidelijk dat ze bij haar kan komen wat ze ook doet.)*

ORPHELIA: Bonjour, madame. *(Maakt een kniebuiging.)*

JOSEPHINE: *(Komt uit het bed bij haar.)* Jij bent dus de nieuwe meid.

ORPHELIA: Jawel, madame. Orphelia is de naam.

JOSEPHINE: *(Wandelt rond Orphelia terwijl ze verder praat. Orphelia blijft gewoon voor zich uitkijken. Het is duidelijk dat Josephine haar keurt.)* Orphelia. Waar heb je vroeger gediend?

ORPHELIA: U wordt mijn eerste werkgeefster, madame.

JOSEPHINE: Dus zal je nog veel moeten leren.

ORPHELIA: Madame bedoelt?

JOSEPHINE: Dat je eigenlijk nog niet weet hoe meiden zich precies dienen te gedragen.

ORPHELIA: Ik heb een vader die nogal op beleefdheid gesteld is.

JOSEPHINE: *(Staat nu achter haar en praat in haar rug.)* Beleefdheid siert een meid. Maar de grootste verdienste van een meid is dat ze veel hoort, ziet... *(Draait nu het hoofd van Orphelia naar zich.)* maar zwijgt. *(Kijkt haar gedurende enkele ogenblikken recht in de ogen. Laat haar hoofd los en kijkt naar Antonio.)* Mag ik je mijn gast voorstellen. Antonio Rosenberg.

ORPHELIA: Oh, ik dacht... *(Wijst op het bed.)*

PRUDENCE: Gij dacht niets, want gij kunt niet denken. *(Wijst naar Antonio en buigt lichtjes met haar hoofd.)*

ORPHELIA: *(Maakt een kniebuiging naar Antonio.)* Monsieur.

ANTONIO: *(Heel verleidelijk.)* Aangenaam.

JOSEPHINE: *(Bemerkt zijn verleidelijke houding tegenover Orphelia en kijkt recht in zijn ogen.)* Ik denk dat jullie nu wel aan het werk kunnen.

PRUDENCE: Zeker, madam. *(Maakt een buiging met haar hoofd naar Josephine en dan naar Antonio. Orphelia was al aan het stappen naar de deur zonder buiging. Prudence richt zich op en bemerkt Orphelia. Ze gaat ze terug halen en duwt haar hoofd omlaag.)*

ORPHELIA: Madame.

JOSEPHINE: *(Kijkt haar van uit de hoogte aan.)*

ORPHELIA: Monsieur.

ANTONIO: *(Heel lief.)* Orphelia.

ORPHELIA: *(Ze maakt terug een hoofdbuiging naar Antonio.)*

ANTONIO: *(Beantwoordt haar buiging met een knik.)*

(Prudence is reeds vertrokken naar de deur. Orphelia blijft naar Antonio staren. Ook Josephine kijkt naar Antonio, er staat een glimlach van ongenoegen op haar gezicht.)

PRUDENCE: *(Draait zich om aan de deur. Tot Orphelia.)* Gaat ge niet mee misschien?

ORPHELIA: *(Gaet eveneens naar de deur.)*

PRUDENCE: Ah ja, madam, nog iets. Wanneer kan er opgeruimd worden?

JOSEPHINE: *(Kijkt naar Antonio.)* Wat mij betreft kan het nog even duren. Er zijn mensen die blijkbaar een lesje moeten geleerd worden.

PRUDENCE: *(Met hoofdbuiging.)* In orde, madame. *(Ze gaat de gang in.)*

ORPHELIA: *(Met hoofdbuiging.)* Madam. *(De gang in.)*

PRUDENCE: Allé, doe de deur dicht.

ORPHELIA: *(Trekt duidelijk misnoegd de deur dicht.)*

JOSEPHINE: Mijn liefste zijn ogen doen nu waarschijnlijk pijn?

ANTONIO: Ik zou echt niet weten waarom. *(Gaet naar het raam, opent een deel van het gordijn en kijkt naar buiten.)* Ze werden net nog verwend. *(Leunt nu tegen de zijkant van het raam.)*

JOSEPHINE: *(Gaet eveneens naar het raam, opent het gordijn volledig en leunt tegen de andere kant van het raam.)*
Wel wel, U houdt van spelletjes.

ANTONIO: De verleiding in me was te groot om U niet op stang te jagen. Ik dacht dat het U een kick zou geven, wat me uiteraard ook ten goede zou komen.

JOSEPHINE: Het zal misschien ijdel klinken, maar ik denk niet dat ik het nodig heb om "opgekickt" te worden. (Trekt het gordijn dicht zodat hij er volledig achter weg zit.) Ik neem aan, gezien U me wou opkicken, dat U nog even blijft? Dat de bezorgdheid van uw familie U kan gestolen worden? *(Is een eind van het raam weg, staat er met haar rug naar toe.)*

ANTONIO: *(Steekt zijn hoofd net buiten het gordijn.)* Ja, ik heb het hier ook aardig naar mijn zin. *(Komt van achter het gordijn en trekt het terug volledig dicht.)* Maar wat me sinds vanmorgen bezighoudt is. Wat heeft er U toe aangezet om me te versieren?

JOSEPHINE: *(Wandelt verder weg.)* Wat me er toe aangezet heeft om U te versieren? *(Haalt haar schouders op.)* Bij God, ik zou het echt niet meer weten. Het is ook al weer twee volle weken geleden. Maar wat ik wel weet is dat ik er geen spijt van heb.

ANTONIO: Waaraan heb ik dit compliment verdiend?

JOSEPHINE: Ik meende het als ik daarnet zei dat ik best tevreden ben over u. *(Kijkt naar zijn kruis.)* In de eerste plaats stond U beslist op de voorste rij toen God de attributen uitdeelde en... *(Ze gaat zitten op een stoel.)*

ANTONIO: O, U kan dus vergelijkingen maken met andere mannen.

JOSEPHINE: *(Lacht.)* Ik zou het jammer vinden als ik op mijn drienveertigste nog maar één blote mannenkont gezien had.

ANTONIO: *(Komt haar richting uit.)* U bedoelt dus dat U al veel blote mannenkonten gezien hebt.

JOSEPHINE: Als ik even tijd heb maak ik U een lijstje. Oké?

ANTONIO: *(Komt achter haar staan.)* Oh, namen interesseren me niet. *(Hij begint haar nek te masseren.)* In adellijke kringen doen alleen geruchten de ronde dat U uw minnaars zoekt in wel erg jonge leeftijdskategorieën.

JOSEPHINE: Ik ben jong van geest, ziet u.

ANTONIO: Oh, ik wil er gerust nog een complimentje aan toe voegen en zeggen dat U ook jong bent van lichaam.

JOSEPHINE: Oh, wat bent U lief vandaag.

ANTONIO: *(Al masserend komt hij lager en streeft haar borsten.)* Ik denk eerlijk gezegd dat het er niet zozeer om gaat of uw minnaar nu op de eerste of op de vijfde rij stond wanneer God zijn attributen uitdeelde. Hoeveel keer hij zijn attribuut van komma tot uitroepetekens kan verheffen per dag maar...

JOSEPHINE: Wat een beeldrijke taal. *(Neemt zijn handen vast en legt ze terug op haar schouders.)*

ANTONIO: Waarom valt U steeds op jonge mannen ?

JOSEPHINE: Waarom hebt U mijn avances beantwoord en niet die van een meid van uw leeftijd?

ANTONIO: Omdat...Ik vind dat U mijn vragen aardig ontwijkt.

JOSEPHINE: Oh ja? Is anders echt wel onbewust hoor.

ANTONIO: Toen ik vanmorgen wakker werd stelde ik me opeens vragen. Hoe ziet U eigenlijk onze toekomst?

Ik neem aan dat na veertien dagen constant in elkaars gezelschap vertoeven, met een gemiddelde van 5 maal neuken per dag, de paringsperiode zo goed als achter de rug is?

JOSEPHINE: U hebt reeds ons gemiddelde berekend. Vijf keer zegt u. We deden het echt niet onaardig, vindt U niet?

ANTONIO: Ik had het over morgen.

JOSEPHINE: Wees gerust. We blijven ons gemiddelde halen. Denk niet te veel. Ik heb me nooit echt bezig gehouden met morgen. Vaak vallen de plannen op termijn toch helemaal anders uit. Men kan zijn relatie nog zo mooi plannen. Eén zaak kan men niet plannen. De plannen van zijn partner. Men kan moeilijk achterhalen waarmee hij in zijn ziel rondloopt.

ANTONIO: Met wat loopt U rond in uw ziel?

JOSEPHINE: Wilt U van me af? Hebt U geen zin meer in amoureuze spelletjes? Of heeft mijn nieuwe meid uw hoofd op hol gebracht?

ANTONIO: Gelukkig weet ik dat U niet meent wat U daarnet zei. Ik ben niet zo tuk op een relatie met een jonge meid. Ik hou meer van rijpere vrouwen. Die doordacht aan iets beginnen. Die weten waar ze mee bezig zijn en iets te verbergen hebben. *(Streelt nu terug haar borsten.)* Dat maakt het spannend.

JOSEPHINE: Ja, misschien is het wel die spanning die U hier houdt. Ik weet niet waarmee U in uw achterhoofd rondloopt en U hebt er het raden naar wat door mijn hersenen speelt...*(Ze staat op en gaat naar het bed.)* Maar één ding is zeker. Het is spannend. En ondertussen proberen we het gezellig te houden. *(Ze gaat in het bed liggen)* Komt u?

ANTONIO: *(Maakt een speels bedenkelijke mimiek.)*

JOSEPHINE: Denk aan ons gemiddelde.

ANTONIO: Ik vraag me af hoe U dit volhoudt?

JOSEPHINE: Ik vraag me af welke man er zou kunnen aan weerstaan?

ANTONIO: Waarom...?

JOSEPHINE: De tuinman zal zich nu beslist ook vragen beginnen stellen.

ANTONIO: Uw tuinman?

JOSEPHINE: Van in de tuin houdt hij nauwlettend de gordijnen in de gaten. Hij weet als ze dicht zijn wat madame aan het uitvoeren is. Daar ze vandaag nog niet open zijn gegaan, gaat hij zich beslist vragen stellen.

ANTONIO: Kunnen we dan vragen dat vanaf morgen uw tuinman ons gemiddelde bijhoudt? *(Hij gaat in het bed zitten, trekt zijn kamerjas uit en gooit hem in het rond.)*
(Ze beginnen te kussen.)

(Het koppel vrijt wanneer er geklopt wordt. Daar er geen reactie komt, klopt men een tweede keer waarop vervolgens de deur opengaat en Orphelia en Prudence voor de deur staan. Orphelia met een brief in haar hand.)

ORPHELIA: Zeg dat het niet waar is!

PRUDENCE: Wat?

ORPHELIA: Dat ze weeral bezig zijn.

PRUDENCE: Ja, maar daar zal nu wel een einde aan komen.

ORPHELIA: *(Kijkt naar het koppel dat blijkbaar niet genoeg kan krijgen van elkaar.)* Ik denk niet...

PRUDENCE: In de eerste plaats zitten ze al boven hun gemiddelde voor vandaag en ten tweede is er... *(Wijst op de brief.)*

ORPHELIA: Wat heeft die brief te maken met...*(Steekt haar duim tussen haar wijs -en middenvinger.)*

PRUDENCE: Dat doet er nu niet toe. Gij moet U daar niet mee. Gij zegt gewoon niets en als ge U dan toch niet kunt inhouden, herhaalt ge gewoon wat ik gezegd heb. *(Draait haar met haar rug naar het bed. Prudence blijft naar het tweetal kijken. Prudence bemerkt Orphelia en draait haar eveneens met haar rug naar het bed. Prudence kucht. Ze geeft Orphelia een stoot dat*

ze ook moet kuchen, wat ook gebeurt. Even later kucht Prudence opnieuw, Orphelia kucht nu tweemaal.)

JOSEPHINE: (*Richt zich eventjes op.*) Maar enfin, zeg dat het niet waar is! Wat nu weer?

PRUDENCE: (*Blijft gewoon met haar rug naar het tweetal staan.*) Een bode bracht een brief voor u, madam.

ORPHELIA: Ja, een bode bracht een brief voor u, madame. (*Draait zich om en wil hem geven. Prudence houdt haar tegen en draait haar terug met haar rug naar het bed.*)

JOSEPHINE: Ik heb nu andere zaken aan mijn hoofd.

PRUDENCE: Zonder de minste twijfel, madam.

ORPHELIA: Ja ja, tegen wie zegt U het, madam.

PRUDENCE: Maar de bode zei dat U hem dringend diende te openen.

ORPHELIA: Ja ja, de bode...

PRUDENCE: (*Tot Orphelia.*) Zeg, gaat het zo'n beetje?

JOSEPHINE: Ik heb geen belangstelling in brieven vandaag.

PRUDENCE: (*Draait zich nu om naar Josephine.*) Maar madam, het zou een brief kunnen zijn van uw dochter.

ORPHELIA: Ja, wie zegt ons dat het geen brief is van uw dochter, madame?

JOSEPHINE: Ik open hem later wel.

PRUDENCE: Maar stel dat uw dochter een dringende boodschap te melden heeft, madam.

ORPHELIA: Ja, stel...

JOSEPHINE: (*Kwaad.*) Ik open geen brieven van mijn dochter!!

PRUDENCE: Natuurlijk, madam. Maar sta me toch toe dat ik nederig opmerk dat U anders altijd onmiddellijk de brieven van uw dochter opent.

ORPHELIA: Ja, sta me toe dat ik heel heel nederig opmerk dat U anders altijd onmiddellijk de brieven...

PRUDENCE: Hoe zoudt gij dat kunnen weten? Ge zijt hier nog maar pas.